

[Poul Sørensen.]

om den højtærede minister ville oplyse, hvad det er for kommuner, der er kommet til, og på hvilken baggrund disse kommuner har praktiseret bespisningen. Jeg har forstået, at lovforslaget ingen interesse viser for den praktiske bestemmelse, man føjede ind om, at man kunne nøjes med at yde mælk til eleverne, og de tal, der foreligger i selve bemærkningerne, viser dog, at op imod halvdelen af børnene, der har deltaget i skolebespisningen, har været interesseret i denne form.

Jeg vil derfor opfordre den højtærede minister til overfor tinget klart at oplyse, hvorledes det forholder sig med de få kommuner, der er kommet til.

Til den ærede socialdemokratiske ordfører vil jeg sige, at de synspunkter, det ærede medlem gjorde gældende med hensyn til, at det tager tid at komme igennem med alle disse ting, påvirker mig uhyre lidt — det kan måske anføres — men når den ærede ordfører i samme åndedrag siger, at det må dreje sig om et helt andet socialt syn i forhold til det høje stade, han står på på det sociale område, så synes jeg, at det kræver, at den ærede ordfører sætter sig i forbindelse med de trænede kommunalfolk, der findes indenfor socialdemokratiet udover landet og spørger, hvordan det kan være, at de i de år, de har ledet deres kommuner, ikke har gennemført denne form, som altså skulle være den højeste form for sociale ydelser her i landet. Jeg må afgjort tilbagevise de påstande, som er fremsat her, og jeg synes nok, de kræver et helt andet bevismateriale end de få noget flotte bemærkninger, som ordføreren fremsatte mod anderledes tænkende.

Af de enkelte ting, som jeg tilfældigvis har grebet i den senere tid, når skolebespisningen har været drøftet, vil jeg overfor den højtærede minister nævne, at man taler om småpenge, men når man ser, at der i Københavns kommune er tale om i år at spare 2,4 mill. kr., og at man regner med næste år at spare 2,7 mill. kr., så synes jeg nok, man som kommunalmand har lov til at sige, at det ikke er småpenge, der er tale om, og derfor tror jeg ikke, man kommer langt med denne forklaring. Tager jeg en ganske tilfældig kommune som f. eks. Aalborg kommune, var der i byens budget

opført 217 000 kr. til denne opgave, og kommunen kan kun afse 185 000 kr. hertil. Det er tal, som er tilgængelige, og det er begrundelsen for, at mit parti ikke vil være med til ligefrem at pånøde det kommunale selvstyre den foreslåede lovgivning.

Når jeg har hørt de faktiske oplysninger om den udvidelse, der er sket fra 52 til 63 kommuner, og har hørt, hvorledes disse nytilkommne kommuner har ordnet sig, vil jeg ivrigt gerne høre den højtærede ministers bedømmelse af de oplysninger, jeg har givet om besparelser.

Jeg skal slutte med at meddele, at vi fra vor side ikke kan støtte det fremsatte lovforslag.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Den højtærede socialminister fremsætter et forslag om tilbageføring af skolebespisningen til den ordning, vi havde inden loven af 1951, og gør det uden dokumentation for, at der har været utilfredshed i befolkningen med ændringen, eller at denne ændring i det hele har virket urimeligt. Saglige motiveringer synes der ikke at ligge bagved, men kun det, at socialdemokratiet i sin tid var tilhænger af at beholde den gamle ordning. Når mit parti i 1951 gik med til en revision, kan det ikke forbavse socialministeren, at vi ikke nu uden videre kan gå med til en tilbageføring til den gamle ordning. Vort syn på skolebespisningen er fortsat, at den på een gang har et socialt og et sundhedsmæssigt formål, og at den, hvor den er iværksat, bør komme børnene tilgode uden hensyn til forældrenes økonomiske kår. Der må ikke sættes skel mellem børnene. Vor motivering for at stemme for den regulerede ordning i 1951 var ikke den at skaffe statskassen besparelser, men det var bl. a. at få en ordning, der følte rimelig af befolkningen, og som hvilede på sund økonomi. Vi var derfor tilhængere af, at skolebespisningen ikke finder sted i den del af skoleåret, hvor der er mindre trang til den, og hvor den på grund af uregelmæssig deltagelse som følge af eksaminer og lignende bliver uforholdsmæssig kostbar at holde i gang, og vi har desuden den opfattelse, at børnene bliver mindre kede af maden, når de ikke får den hele skoleåret, og spildet derfor mindre. Vi gik ind for, at der bør være valgfrihed for børnene, frihed til at